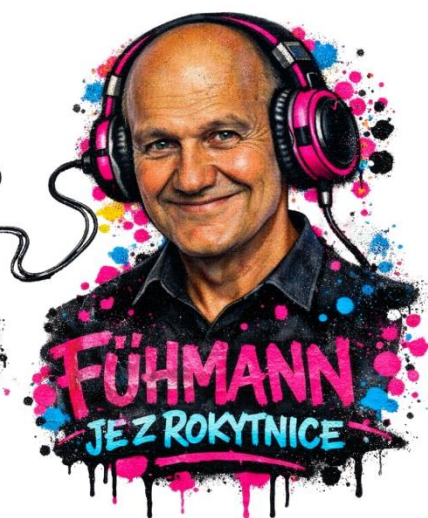
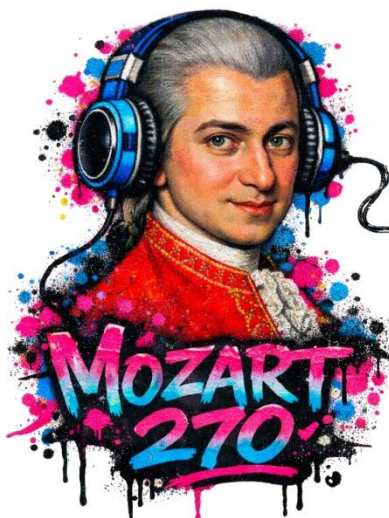

Pojďte soutěžit s Wolfgangem Amadeem Mozartem a Franzem Fühmannem

Představte si, že stojíte v Praze u Prašné brány. Pro většinu lidí je to stará věž, kudy se chodí davy turistů. Ale pro dva muže, které dělilo téměř 200 let, to byla brána do úplně jiného světa. Jeden byl slavný hudební skladatel, druhý spisovatel, který hledal svobodu.

Když do Prahy v roce 1787 dorazil hudební skladatel Wolfgang Amadeus Mozart, bylo to, jako kdyby dnes přijela ta největší hudební hvězda. Ve Vídni se Mozart necítil šťastný, ale v Praze? Tady ho milovali! Lidé si jeho písničky pískali na ulici, v hospůdkách se tancovalo na jeho melodie. Mozart dokonce nadšeně prohlásil: „Moji Pražané mi rozumějí!“

Největším důkazem Mozartovy lásky k Praze bylo, že jí věnoval svoji Pražskou symfonii a operu Don Giovanni. Premiéra se konala 29. října 1787 ve Stavovském divadle (tehdejším Nosticově divadle). Traduje se, že Mozart dopisoval předehtu ještě noc před premiérou, zatímco jeho přátelé hlídali, aby neusnul. Od doby, kdy Mozart ve Stavovském divadle dirigoval, se divadlo zachovalo téměř v nezměněné podobě.

O dvě století později stejnými uličkami procházel německý spisovatel Franz Fühmann, rodák z Rokytnice nad Jizerou. Žil v době, kdy v jeho zemi (Východním Německu) nesměli lidé říkat, co si myslí, a všechno bylo tak trochu šedivé a přísné.

Pro něj byla Praha jako stroj času. Když prošel pod Prašnou branou, zapomněl na všechny zákazy a příkazy. Praha pro něj byla barevná, tajemná a plná příběhů, potkával se tu se svými přáteli.

Mozart i Fühmann se v Praze cítili doma. Měli tu přátele, kavárny a publikum. Oba věřili, že Praha má zvláštní kouzlo. Mozart ho proměnil v hudbu, Fühmann v zajímavé texty.

A proč spojujeme tyto dva umělce v literárně výtvarné soutěži?

Mozart ve svých dopisech dováděl se slovy. Převracel slabiky, vymýšlel nesmyslné rýmy, tvořil tajné kódy a nechával jazyk doslova tančit. Byla to jeho svoboda — prostor, kde mohl být hravý, rozpustilý a úplně lidský.

Franz Fühmann, když psal knihy pro děti, dělal vlastně totéž. V jeho básních, pohádkách a příbězích se slova mění v kouzla: znějí, poskakují, mění tvar a překvapují. Jazyk není jen nástroj, ale dobrodružství. Děti v jeho knihách sledují různé jazykové přesmyčky a hříčky.

A právě tady se Mozart a Fühmann potkávají.

Oba věří, že jazyk má být živý. Že může být směšný, něžný, bláznivý i moudrý. Že když si se slovy hrajeme, otevíráme dveře do světa fantazie — a zároveň se učíme slyšet sami sebe.

Mozartova rozpustilost a Fühmannova poetická hravost tak tvoří náš most: dva tvůrci, dvě století, jeden radostný cíl. Slova nejsou jen k mluvení. Slova jsou k hraní.

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791)

Wolfgang Amadeus Mozart byl hudební génius, který začal skládat už jako malý kluk. Během svého krátkého života vytvořil přes 600 skladeb, které dodnes hrají orchestry po celém světě.

Narodil se 27. ledna 1756 v Salcburku v Rakousku. Už ve čtyřech letech hrál na klavír, v šesti složil první skladbu. Jeho otec Leopold byl hudebník a učil malého „Wolfiho“ i jeho sestru Nannerl. Malý Mozart se svou rodinou cestoval po celé Evropě a vystupoval před králi a šlechtou – lidé ho obdivovali jako „zázračné dítě“. Složil slavné opery jako Figarova svatba, Don Giovanni nebo Kouzelná flétna. Miloval hudbu, ale život pro něj nebyl lehký – často neměl peníze a hodně pracoval. Zemřel ve Vídni v roce 1791, bylo mu jen 35 let.

Dokážete si představit, že kdybyste vyskládali všechny listy Mozartova díla vedle sebe, vytvoříte řadu dlouhou osm kilometrů? Že Mozart strávil na svých cestách celkem 3720 dnů? Že Mozart byl údajně pouze 150 centimetrů vysoký? Že pětiletý Mozart potřeboval na naučení menuetu na klavír jen 30 minut? A že na zkomponování přede hry k opeře Don Giovanni potřeboval pouze jednu noc? Zdá se to neuvěřitelné, že?

Český filmový režisér Miloš Forman natočil v roce 1985 film Amadeus o životě tohoto výjimečného hudebního skladatele. I sám film se nakonec zapsal do dějin jako jedinečný, když získal osm Oscarů.

Franz Fühmann (1922–1984)

Narodil se 15. ledna 1922 v Rokytnici nad Jizerou v rodině zdejšího lékárníka.

Jako kluk studoval v Liberci a ve Vídni, později musel bojovat ve válce jako voják. Po 2. světové válce se dostal do sovětského zajetí, kde se hodně změnil. Začal přemýšlet o světě, o lidech, o pravdě. Stal se spisovatelem v NDR (Východním Německu) a psal knihy pro dospělé i pro děti. Miloval řecké báje, pohádky, jazykové hříčky a fantazii. Fühmannovy knihy jsou plné kouzelných slov a nečekaných nápadů.

V roce 1956 obdržel cenu Heinricha Manna, v letech 1957 a 1974 Národní cenu východního Německa, v roce 1977 Cenu německých kritiků a v roce 1982 cenu Cena Hanse a Sophie Schollových. Byl také členem Akademie umění v Berlíně.

Knihovna Franze Fühmanna obsahovala na 17 000 svazků. Police měl prý úplně všude, od podlahy až ke stropu a knihy se mu hromadily i na stole, na židlích a někdy i na zemi. Nyní ji spravuje Akademie umění v Berlíně.

Franz Fühmann zemřel v roce 1984 v Berlíně, ale jeho příběhy žijí dál.

Zapojte se do literárně výtvarní soutěže v rámci hudebního festivalu Rokytnice zní 2026.
Zpracujte literární a výtvarné zadání, vše odevzdej do ředitelny Základní školy v Rokytnici nad Jizerou do pátku 5. června 2026.
Ceny čekají na každého soutěžícího.

